

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-09-30)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-09-30)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 223. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010202.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 30. Sep. 1863.

Badet i Dag har ikke taget saa stærkt paa mig; i Formiddags blev jeg rigtignok liggende paa min Sopha, men i Eftermiddag har jeg været ganske qvik, ja saa qvik, at s. 224 jeg har aflagt et Besøg hos Drewsens, hvis Stuer vare opfyldte af unge Piger og unge Mænd, hvis Holdning og Tone var god.¹

Jeg maatte virkelig flere Gange lee over Beretningen i Deres Budskab og vilde næppe tro mine egne Øine ved at læse, hvad De beretter om Deres Samtale med Fru Collet, Heiberg angaaende.² Heiberg ikke sætte Priis paa Mozart! Heiberg sætte Priis paa Fremtidsmusikken! Dersom jeg ikke vidste, at mit Aftensmaaltid havde været saa tarveligt, og, saavidt jeg bemærkede, at samme Frue ikke nød en Draabe af den ædle Druesaft, saa kunde jeg fristes til at tro allehaande. Hvor ofte har jeg ikke hørt hans Henrykkelse over denne guddommelige Mesters Værker, hvor ofte seet Taarer i hans Øine glindse, idet han lyttede til disse vidunderlige Toner. See her have vi et Exempel paa den Paastand, som Heiberg saa ofte udtalte, at imellem Tusende er der ikke Een, der kan opfatte og gjengive en Samtale rigtigt og nøjagtigt. Herre Gud! Denne Dame tilsidesætter alle Hensyn for at opsøge aandrige Mennesker, og saa lytter hun saaledes til deres Samtale. Ogsaa have vi her et Exempel paa, hvorledes Usandheden kommer i Omløb, uden at den, der beforder den, har til Hensigt at lyve. Men en stor Skam er det for en Digterinde at have saa plumpe Øren til at høre med, og dog giver hun sig ud for at være en fiin Psycholog, ja Godmorgen Dronning Elisabeth! Da jeg i Aftes saae Dem og hende Arm i Arm vandre ned ad Veien i det himmelske Maaneskinsveier, da maatte jeg virkelig — tag det ikke ilde op — lee ad Situationen. Hun aabenbart lykkelig over denne Nattevandring, hvori Aandrighedens Springvand fik en Ledighed til at kaste sine Straaler, og D e som om De vilde sige: „Det er dog ikke uden Fare at besøge Fru Heiberg i Rosenvænget, naar man saaledes skal træde istedetfor den Hest, der skulde have bragt hende til hendes Hjem.” Jeg var som sagt onskabsfuld og maatte lee, uagtet jeg tillige i mit stille Sind bad Dem om Forladelse, fordi De saaledes maatte gjøre Tjeneste, men, skjønner De paa, at det, saa vidt jeg erindrer, var første Gang at De maatte gjøre en Tjeneste, som idelig og idelig gjentager sig fra de fleste andre Huse? See det er en Fordeel ved mig, at jeg kun har saa faa Veninder, skjønt smukt herpaa. Med Forundring læser jeg, at jeg har været „frygtelig” mod Deres Nattefølge-s. 225svend? Der seer man, i hvilke Illusioner man kan gaee; jeg bildte mig ind, at jeg havde været saa utrolig from og pæn igaar, og nu hører jeg, at jeg var frygtelig; det maa De forklare mig, hvori min Frygtelighed bestod.

Den stakkels Fru Vedel, lever hun nu atter i Angst; ogsaa jeg bliver angst, naar de Børn feiler noget, mere angst, end naar andre Børn ere syge. Ak kunde hun dog komme saa vidt, at hun mere overgav disse Børn til Guds Forsyn og ikke troede, at Alt beroer paa hendes Paapasselighed og Omsorg. Jeg har ligesom en Angst for, at Forsynet ikke tager sig tilstrækkeligt af dem, fordi det ikke kræves af det. Hvilken Ro og Tillid vilde ikke nedstige i den stakkels Moders Hjerter, naar hun troede paa, at en høiere, en stærkere Magt end hendes vaagede over de Smaa. Hvilken Modsigelse ligger der ikke i, at tro paa Trolde og ikke paa Engle? Er man først paa det Rene med, at det Onde har et Rige, saa synes mig, at dettes Modsætning er givet. Ak kunde man dog virke noget paa dette elskværdige kloge Barn! De troer ikke, hvor dette ligger mig paa Hjerter. Dog Gud har mange Veie til at føre os til ham, og han vil ogsaa nok hjælpe hende til at finde en.

Tak min kjære Ven for Deres Omsorg for mit Helbred! Jeg har i Dag faaet Recepten og vil gjerne give Dem den, for at De kan vise den til en Læge. Jeg vil ikke gjerne give den uden i Deres egen Haand; saasart jeg atter seer Dem, skal De faae den. Jeg vil imidlertid holde fast ved den Tanke, at ogsaa denne Prøvetid ikke er uden Betydning for mig; jeg har jo alt et Gode ved den, den, at see min trofaste Ven tage en saa stor Deel i denne min Plage. Tak. for Deres Udholdenhed i Godt og i Ondt.